

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel⁽¹⁾ artikli 16 lõikega 1 on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mille kohaselt võib väljasaatmise eesmärgil kinnipidamine toimuda vanglas, kui välismaalane kujutab endast tõsist ohtu kolmandate isikute elule ja tervisele või sisejulgeoleku olulistele õigushüvedele, kusjuures väljasaatmise eesmärgil kinnipeetav paigutatakse ka niisugusel juhul teistest kinnipeetavatest eraldi?

⁽¹⁾ ELT 2008, L 348, lk 98.

25. jaanuaril 2019 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Portugali Vabariik

(Kohtuasi C-49/19)

(2019/C 112/34)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: P. Costa de Oliveira ja L. Nicolae)

Kostja: Portugali Vabariik

Hageja nõuded

- Tuvastada, et kuna Portugali Vabariik kehtestas erakorralise sissemakse selleks, et jagada universaalteenuse kohustuse netokulu alates 2007. aastast kuni ajani, mil seaduse nr 5/2004 artikli 99 lõike 3 alusel määratud teenuseosutajad hakkavad universaalteenust osutama, nagu on ette nähtud hüvitisfondi käsitleva seaduse nr 35/2012 artiklites 17 ja 18, siis rikkus nimetatud liikmesriik kohustusi, mis tulenevad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv)⁽¹⁾ artikli 13 lõikest 3 ja IV lisa B osast;
- mõista kohtukulud välja Portugali Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Vastavalt universaalteenuse direktiivi artikli 13 lõikele 3 koostoimes IV lisa B osaga peab elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste pakkujate universaalteenuse kohustuse kulu jagamise mehhanism järgima läbipaistvuse, minimaalse turumoonutuse, mittediskrimineerimise ja proportsionaalsuse põhimõtteid.

Portugali seadusega nr 35/2012 on loodud elektroonilisi sideteenuseid puudutava universaalteenuse hüvitisfond, mille eesmärk on rahastada universaalteenuse kohustuste täitmisega kaasnevat netokulu ja tagada selle kulu jagamine ettevõtjate vahel, kes peavad tegema sissemaksid.

Kõnealuse seaduse artikli 6 kohaselt on hüvitisfondi eesmärk rahastada universaalteenuse netokulu, mis on kindlaks määratud pakkumismenetlustes, millele viitab 10. veebruari 2004. aasta seaduse nr 5/2004 artikli 99 lõige 3, ja mille on tunnistanud ülemääraseks ICP-ANACOM. Lisaks on selle eesmärk rahastada erakorralise sissemakse kaudu, mis puudutab aastaid 2013, 2014 ja 2015 ning mida peavad tegema kohustatud ettevõtjad, universaalteenuse netokulu, mis tekib ajani, mil universaalteenust hakkavad osutama ettevõtjad, kes määratakse selle sätte alusel.

Komisjon leiab, et kehtestades erakorralise sissemakse, mille eesmärk on katta enne seaduse nr 35/2012 vastuvõtmist osutatud universaalteenuse kulu, rikub Portugali Vabariik läbipaistvuse, minimaalse turumoonutuse, mittediskrimineerimise ja proportsionaalsuse põhimõtteid, mille järgimist nõuavad universaalteenuse direktiivi artikli 13 lõige 3 ja IV lisa B osa.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) (EÜT 2002, L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367).

Sigma Alimentos Exterior, S.L. 25. jaanuaril 2019 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (ühesks koda) 15. novembri 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-239/11: Sigma Alimentos Exterior versus komisjon

(Kohtuasi C-50/19 P)

(2019/C 112/35)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Apellant: Sigma Alimentos Exterior, S.L. (esindaja: advokaat M. Muñoz Pérez)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- Rahuldada käesolev apellatsioonkaebus;
- Tühistada Üldkohtu 15. novembri 2018. aasta kohtuotsus T-239/11 ⁽¹⁾;
- Tühistada komisjoni 12. jaanuari 2011. aasta otsuse 2011/282/EL ⁽²⁾ artikli 1 lõige 1;
- Teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 4;
- Mõista kohtukulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Käesolev apellatsioonkaebus tugineb kahele väitele, millest teine koosneb kolmest osast:

- Kohtuotsust World Duty Free ⁽³⁾ on valesti tõlgendatud, kuna kehtestati ekslikud võrdluskriteeriumid, mis viivad omakorda valikulisuse olemasolu vale hindamiseni ja seega õigusvastase abi olemasolu tuvastamiseni, rikkudes nii ELTL artiklit 107.
- On tehtud viga, järeldades et piiriülestele äriühendustele seatud õiguslike takistuste võimalik hindamine ei sea kahtluse alla seda, et vaidlustatud meede oli valikuline, tuginedes ekslikule analüüsile kolme-etapilise meetodi kohta, mida komisjon järgis, et määrata kindlaks õigusvastase abi olemasolu. Kohtuotsuses on tehtud vead järgmistes punktides:
  - Viga üldise riigisisese maksukorra tuvastamisel, rikkudes ELTL artiklis 107 sätestatud seoses õigusvastaseks riigiabiks kvalifitseerimisega.